

6/2020. SESSIÓ ORDINÀRIA DE L'AJUNTAMENT PLE DEL DIA 15 DE JUNY DE 2020.

A la Vila de Martorell, el dia 15 de juny de 2020, essent les 20:01 hores, es reuneix l'**AJUNTAMENT PLE**, a distància per videoconferència, en sessió ordinària presidida pel Sr. Alcalde, **Xavier Fonollosa i Comas**.

Amb l'assistència dels/de les regidors/res senyors/es:

- Cristina Dalmau Cerdà
- Lluís Amat Ferrer
- Soledad Rosende Castillo
- Lluís Sagarra Sesé
- Rosa Maria Cadenas Prados
- Belén Leiva Herrera
- Gerard Mimó Creus
- Albert Fernández Claramunt
- Andreu González Castro
- Raquel Sans Carné
- Elisabeth Plaza Tel
- Lluís Tomás Moreno
- Remedios Márquez Ortega
- Antonio Carvajal Jiménez
- Manuela Franco Romero
- Xavier Sáez de Cortázar Gea
- Laura Ruiz Sigüenza
- Víctor de León Kunst
- Soulimane Messaoudi Tahrioui
- Juan José Pérez Busto

Assistits pel Secretari de la Corporació el senyor:

- Jaume Tramunt Monsonet

1.- PROPOSTA D'APROVACIÓ DE L'ACTA DE LA SESSIÓ ORDINÀRIA (18-05-20).

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=1402

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 00:23:22

Se sotmet a aprovació l'acta corresponent a la sessió ordinària celebrada el dia 18 de maig de 2020 que és aprovada per **unanimitat** dels assistents.

2.- PROPOSTA DE CONCESSIÓ D'UNA BONIFICACIÓ DEL 95% DE LA QUOTA DE L'IMPOST SOBRE CONSTRUCCIONS, INSTAL·LACIONS I OBRES, SOL·LICITADA PER DIVERSES COMUNITATS DE PROPIETARIS DELS EDIFICIS RESIDENCIALS DEL BARRI DE BUENOS AIRES, EN RELACIÓ A LES OBRES D'ACCESSIBILITAT GESTIONADES PER MEDIACIÓ DE L'AGÈNCIA DE L'HABITATGE DE CATALUNYA. (EXP. 1916/2020).

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=1432

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 00:23:52

Sotmesa a votació és aprovada per unanimitat dels assistents.

I.- En data 3 de juny de 2020 (número 2020-E-RC-4230 de registre d'entrada), el President de la Comunitat de Propietaris de l'edifici residencial de la plaça Sant Joan Bosco número 5 ha sol·licitat la bonificació del 95% sobre l'Impost de Construccions, Instal·lacions i Obres a l'empara de l'article 103.2 del Text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, en relació a l'execució de les obres consistents en Instal·lació d'un ascensor i eliminació de les barreres arquitectòniques en edifici residencial, que es tramiten amb el número d'expedient de llicència urbanística G3038/2016.

II.- En data 3 de juny de 2020 (número 2020-E-RE-1319 de registre d'entrada), el President de la Comunitat de Propietaris de l'edifici residencial de la plaça Dr. Fleming, número 8 ha sol·licitat la bonificació del 95% sobre l'Impost de Construccions, Instal·lacions i Obres a l'empara de l'article 103.2 del Text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, en relació a l'execució de les obres consistents en Instal·lació d'un ascensor i eliminació de les barreres arquitectòniques en edifici residencial, que es tramiten amb el número d'expedient de llicència urbanística G3284/2016.

III.- I en data 4 de juny de 2020 (número 2020-E-RE-1330 de registre d'entrada), el President de la Comunitat de Propietaris de l'edifici residencial de la plaça Lluís Rigalt, número 1 ha sol·licitat la bonificació del 95% sobre l'Impost de Construccions, Instal·lacions i Obres a l'empara de l'article 103.2 del Text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, en relació a l'execució de les obres consistents en Instal·lació d'un ascensor i eliminació de les barreres arquitectòniques en edifici residencial, que es tramiten amb el número d'expedient de llicència urbanística G3285/2016.

IV.- Les comunitats formen part de l'Associació de Veïns de Buenos Aires, la qual té subscrit amb aquest Ajuntament i l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, en data 14 de maig de 2019, un conveni marc relatiu al programa de foment de la rehabilitació del pla per al dret a l'habitatge, per a impulsar obres de millora de l'accessibilitat en els edificis d'habitatges del barri de Buenos Aires. Aquest conveni succeeix el que anys enrere s'havia subscrit amb l'entitat Adigsa i l'Ajuntament per solucionar els problemes d'accessibilitat del barri de Buenos Aires.

V.- L'article 103.2 a) del Text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals (aprovat per Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març) estableix:

*"2. Las ordenanzas fiscales podrán regular las siguientes bonificaciones sobre la cuota del impuesto:
a) Una bonificación de hasta el 95 por ciento a favor de las construcciones, instalaciones u obras que sean declaradas de especial interés o utilidad municipal por concurrir circunstancias sociales, culturales, histórico artísticas o de fomento del empleo que justifiquen tal declaración. Corresponderá dicha declaración al Pleno de la Corporación y se acordará, previa solicitud del sujeto pasivo, por voto favorable de la mayoría simple de sus miembros."*

L'article 5è, apartat 3, de l'Ordenança fiscal núm. 4, reguladora de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres determina:

"3. Podran gaudir d'una bonificació del 95% les construccions, instal·lacions o obres que siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials, culturals, historicoartístiques o de foment de l'ocupació que justifiquin aquesta declaració. Aquesta declaració correspondrà al Ple de l'Ajuntament i s'acordarà, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, pel vot favorable de la majoria simple dels seus membres"

VI.- Les obres autoritzades han estat executades per mediació de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i son actuacions imprescindibles per millorar l'accessibilitat d'un barri eminentment residencial i d'alta ocupació; per aquest motiu s'haurien de declarar d'interès públic i social i gaudir de les subvencions municipals corresponents al conveni signat, en coherència als beneficis fiscals aplicats en anteriors actuacions al mateix barri.

Vist l'informe favorable de la coordinadora jurídica administrativa de l'àrea de Territori i Sostenibilitat obrant a l'expedient, i atès que d'acord amb l'article 103.2 a) del Text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, correspon al Ple municipal valorar les circumstàncies concurrents en cada cas per formular la declaració d'interès o utilitat municipal, el ple adopta el següent acord:

Primer.- Declarar d'interès municipal les obres executades per l'Agència de l'Habitatge de Catalunya en interès de la Comunitat de Propietaris de la plaça Sant Joan Bosco, número 5, tramitades amb el número d'expedient de llicència urbanística G3038/2016.

Segon.- Declarar d'interès municipal les obres executades per l'Agència de l'Habitatge de Catalunya en interès de la Comunitat de Propietaris de la plaça Dr. Fleming, número 8, tramitades amb el número d'expedient de llicència urbanística G3284/2016.

Tercer.- Declarar d'interès municipal les obres executades per l'Agència de l'Habitatge de Catalunya en interès de la Comunitat de Propietaris de la plaça Lluís Rigalt, número 1, tramitades amb el número d'expedient de llicència urbanística G3285/2016.

Quart.- Concedir a cadascuna de les referides Comunitats de Propietaris una bonificació del 95% sobre la quota de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres que s'ha de liquidar amb motiu dels expedients de llicència urbanística esmentats.

Cinquè.- Notificar aquest acord a les entitats interessades, a l'Organisme de Gestió Tributària de la Diputació de Barcelona i als departaments municipals de territori i sostenibilitat, intervenció i tresoreria.

3.- PROPOSTA DE RESOLUCIÓ DE LA IMPUGNACIÓ INDIRECTA DEL CONVENI URBANÍSTIC SIGNAT EN DATA 10 D'ABRIL DE 2008 ENTRE L'AJUNTAMENT DE MARTORELL I LA JUNTA DE COMPENSACIÓ DEL PLA PARCIAL D'ORDENACIÓ DEL SECTOR RESIDENCIAL "LA SÍNIA DE MARTORELL (EXP. 4868/2019).

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=2044

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 00:34:04

Sotmesa a votació és aprovada per:

- **16 vots a favor dels/de les senyors/es:** Xavier Fonollosa Comas, Cristina Dalmau Cerdà, Lluís Amat Ferrer, Soledad Rosende Castillo, Lluís Sagarra Sesé, Rosa Maria Cadenas Prados, Belén Leiva Herrera, Gerard Mimó Creus, Albert Fernández Claramunt, Andreu González Castro, Raquel Sans Carné, Elisabeth Plaza Tel, Lluís Tomás Moreno, Remedios Márquez Ortega, Antonio Carvajal Jiménez i Manuela Franco Romero.

- **2 vots en contra del/de la senyor/a:** Xavier Sáez de Cortázar Gea i Laura Ruiz Sigüenza.

- **3 abstencions dels senyors:** Víctor de León Kunst, Soulimane Messaoudi Tahrioui i Juan José Pérez Busto.

Fets

Els propietaris del sector residencial "La Sínia de Martorell", ...i ..., mitjançant escrit presentat en data 23 de novembre de 2019 (escrit amb registre electrònic número 1945) van formular impugnació indirecta del conveni urbanístic subscrit en data 10 d'abril de 2008 entre l'Ajuntament de Martorell i la Junta de Compensació del Pla parcial d'ordenació del sector residencial "La Sínia de Martorell".

Fonaments de dret

El cap de la secció d'urbanisme i el secretari de la Corporació van emetre a l'ensens l'informe jurídic que figura a l'expedient i que a continuació es transcriu:

[Expedient núm. 4868/2019

Informe sobre la impugnació indirecta del conveni urbanístic signat en data 10 d'abril de 2008 entre l'Ajuntament de Martorell i la Junta de Compensació del Pla parcial d'ordenació del sector residencial "La Sínia de Martorell", que s'emet en compliment del que prescriu l'article 3.3.d) 3r. del Reial Decret 128/2018, de 16 de març, pel qual es regula el règim jurídic dels funcionaris d'Administració Local amb habilitació de caràcter nacional.

Primer.- Antecedents.

En sessió plenària ordinària tinguda en data 17 de març de 2008 es va aprovar el Conveni urbanístic a subscriure entre l'Ajuntament de Martorell i la Junta de Compensació del Pla parcial d'ordenació del sector residencial "La Sínia de Martorell". Al seu torn, la Junta de Compensació esmentada va aprovar, per unanimitat (amb el vot favorable de ..., que actuava en nom propi i en representació de ..., el mateix conveni urbanístic en l'Assemblea General celebrada el dia 17 de març de 2008.

El referit conveni urbanístic es va signar en data 10 d'abril de 2008. I l'aprovació del conveni es va publicar, en compliment de la legislació aplicable, en el Butlletí Oficial de la província de Barcelona núm. 74, de data 26 de març de 2008, a la pàgina núm. 36, amb expressa indicació del règim de recursos procedents en via administrativa i jurisdiccional, sense que es formulés cap recurs dintre del termini establert a l'efecte.

Els propietaris del sector, ... i ..., mitjançant escrit presentat en data 23 de novembre de 2019 (escrit amb registre electrònic número 1945) formulen impugnació indirecta del conveni urbanístic de constant referència i sol·liciten que es declari la seva nul·litat de ple dret.

Segon.- Normativa reguladora de la revisió d'ofici dels actes administratius.

De conformitat amb la Disposició transitòria tercera, lletra b), de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, els procediments de revisió d'ofici iniciats després de l'entrada en vigor de la present Llei se substanciaran per les normes establertes en aquesta. Com la Llei 39/2015 va entrar en vigor el dia 2 d'octubre de 2016, la revisió d'ofici s'ha de regir pels preceptes de la Llei esmentada, que són els articles 106 a 111.

Tercer.- Improcedència de la impugnació indirecta.

La impugnació indirecta es regula en l'article 26 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciós-administrativa, l'apartat 1 del qual a continuació es transcriu:

[1. Además de la impugnación directa de las disposiciones de carácter general, también es admisible la de los actos que se produzcan en aplicación de las mismas, fundada en que tales disposiciones no son conformes a Derecho.]

El precepte transcrit permet la impugnació indirecta de les disposicions de caràcter general, mitjançant la impugnació dels actes que es dictin en aplicació d'aquelles, fonamentada en què tals disposicions no són conformes a dret. En l'escrit presentat es pretén impugnar indirectament un conveni urbanístic a través de la impugnació dels projectes de reparcel·lació i d'urbanització del sector residencial "La Sínia de Martorell".

Davant de la pretensió d'impugnació indirecta del conveni urbanístic s'hi ha d'oposar el següent:

1r. El conveni urbanístic impugnat no és una disposició de caràcter general, perquè no té naturalesa reglamentària, és a dir, no és una norma jurídica. En efecte, en el propi escrit on es formula la impugnació indirecta així s'assenyala, molt encertadament, en els següents apartats:

[10. En relació amb la naturalesa jurídica dels convenis urbanístics, la Sentència de 8 de novembre de 2012 del tribunal Suprem manifesta que "carecen de carácter normativo". Y en realidad deben ser considerados como actos sustantivos independientes de los procedimientos de elaboración y aprobación de los instrumentos de ordenación urbanística", per la qual cosa conclou que "el administrado no puede pretender que los tribunales declaren la obligación de la Administración de cumplir con lo estipulado en el convenio, como si se tratase de una norma jurídica".]

[13. Dins de la categoria més general de l'activitat convencional jurídica pública de l'Administració, els convenis urbanístics -com s'ha indicat en el Dictamen 84/2015 de la Comissió Jurídica Assessora - es poden qualificar de contractes administratius, en virtut de l'article 19.1.b) del Text refós de la Llei de contractes del sector públic (TRLCSP), aprovat pel Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, que atribueix aquesta qualificació als "contractes [...] que tinguin naturalesa administrativa especial perquè estan vinculats al gir o tràfic específic de l'Administració contractant o perquè satisfan de manera directa o immediata una finalitat pública de la competència específica d'aquella". Aquesta naturalesa de contracte administratiu és acceptada per la doctrina i la jurisprudència.]

2n. Fins i tot en el supòsit que el conveni urbanístic fos una disposició de caràcter general (que no ho és), la impugnació indirecta de les disposicions de caràcter general només es factible en via contenciós-administrativa, no en via administrativa, perquè, tal com prescriu l'article 112.3 de la Llei 39/2015, contra les disposicions administratives de caràcter general no es pot interposar cap recurs en via administrativa.

En definitiva, **la impugnació indirecta no es pot admetre a tràmit**, perquè el seu objecte són les disposicions de caràcter general, no els actes administratius mancats de naturalesa normativa, i, en tot cas, aquesta impugnació indirecta només es pot substanciar davant la jurisdicció contenciós-administrativa, no en via administrativa.

Quart.- Exercici de la revisió d'ofici contrari a la bona fe i a l'equitat.

Com s'ha exposat més amunt, el conveni urbanístic impugnat es va signar el dia 10 d'abril de 2008, és a dir, ja fa una mica més d'onze anys i mig respecte a la data de presentació de la impugnació indirecta (23 de novembre de 2019).

El dilatadíssim període de temps (una mica més d'onze anys i mig) transcorregut d'ençà de la subscripció del conveni urbanístic impugnat comporta un exercici de les facultats de revisió dels actes administratius contrària als més elementals principis d'equitat i de bona fe, prohibit per l'article 110 de la Llei 39/2015, que prescriu clarament que les facultats de revisió establertes en aquell Capítol, no poden ser exercides quan pel temps transcorregut o per altres circumstàncies, llur exercici resulti contrari a l'equitat i a la bona fe.

També s'ha de posar de manifest que l'aprovació del conveni urbanístic impugnat es va publicar, en compliment de la legislació aplicable, en el Butlletí Oficial de la província de Barcelona núm. 74, de data 26 de març de 2008, a la pàgina núm. 36, amb expressa indicació del règim de recursos procedents en via administrativa i jurisdiccional, sense que dintre del termini establert a l'efecte es formulés cap recurs. En aquest sentit, la inactivitat dels ara recurrents, que durant més d'onze anys i mig no van exercir cap acció per demanar la nul·litat del conveni, malgrat disposar d'assistència lletrada, ha de qualificar-se contrària a la bona fe.

La jurisprudència ha corroborat el que s'acaba d'afirmar en nombroses sentències, com, entre d'altres:

. La sentència de 25 de març de 2013 (RJCA\2013\294) de l'Audiència Nacional (Sala del contenciós-administratiu, secció 8ª), que recull la doctrina del Tribunal Suprem sobre el particular en els següents termes (la negreta és nostra):

[El Tribunal Supremo ha dicho sobre dicho transcurso temporal, en su Sentencia de 17 de enero de 2006 (RJ 2006, 2741), lo que sigue:

«La revisión de los actos administrativos firmes se sitúa entre dos exigencias contrapuestas: el principio de legalidad, que postula la posibilidad de revocar actos cuando se constata su ilegalidad, y el principio de seguridad jurídica, que trata de garantizar que una determinada situación jurídica que se presenta como consolidada no pueda ser alterada en el futuro. El problema que se presenta en estos supuestos es satisfacer dos intereses que son difícilmente conciliables, y la solución no puede ser otra que entender que dichos fines no tienen un valor absoluto. La única manera de compatibilizar estos derechos es arbitrando un sistema en el que se permita el ejercicio de ambos. De ahí que en la búsqueda del deseable equilibrio el ordenamiento jurídico sólo reconozca la revisión de los actos en concretos supuestos en que la legalidad se ve gravemente afectada y con respeto y observancia de determinadas garantías procedimentales en salvaguardia de la seguridad jurídica, y todo ello limitando en el tiempo el plazo para ejercer la acción, cuando los actos han creado derechos a favor de terceros».

Por otra parte, la puesta en relación de las circunstancias concurrentes en el caso (ya antes indicadas) y aquellas exigencias de la seguridad y fijeza de las posiciones jurídicas, hacen que la pretensión de nulidad sea también contraria a la equidad. Resulta así inequitativo para la Administración demandada y también para la beneficiaria, tras aquel amplio lapso de tiempo transcurrido, verse abocadas a una condena al pago de un incremento de un justiprecio que ya fue revisado por un Tribunal.

Por otra parte la inactividad de la actora a lo largo de todo ese lapso temporal, pese a estar dotada de asistencia profesional (al menos en una parte de ese tiempo), y su acción ahora, deben ser calificadas de contrarias a la buena fe. No se comprende, como acertadamente alega la Abogacía del Estado, la solicitud de nulidad del proyecto cuando antes nada de ello se dijo; salvo que dicha solicitud anide en el ánimo de obtención de un complemento del justiprecio. Pero ello está desvinculado de una efectiva producción de indefensión o de un daño referible a una contravención procedimental.]

. La sentència dictada per la sala del contenciós-administratiu, secció 7ª, del Tribunal Suprem en data 13 de maig de 2015 (RJ\2015\3100), de la qual es transcriuen els fonaments de dret tercer i quart (la negreta és nostra):

[TERCERO

Resulta conveniente examinar con carácter prioritario la impugnación de fondo o sustantiva que se plantea porque, de merecer ser acogida, resultaría inútil la retroacción para una nueva tramitación del procedimiento de revisión que se reclama con base en la impugnación formal deducida.

Procede, pues, analizar si concurrían o no los presupuestos sustantivos que son legalmente necesarios para la nulidad declarada mediante revisión de oficio que aquí es controvertida, y lo que al respecto debe afirmarse en primer lugar es lo siguiente. Que esos presupuestos son ciertamente las causas de nulidad de pleno derecho que enumera el artículo 62.1 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre (RCL 1992, 2512, 2775 y RCL 1993, 246) , de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Común [LRJ/PAC], pero también los límites que para la revisión establece el artículo 106 de dicho texto legal ("Las facultades de revisión no podrán ser ejercitadas cuando por prescripción de acciones, por el tiempo transcurrido o por otras circunstancias, su ejercicio resulte contrario a la equidad, a la buena fe, al derecho de los particulares o a las leyes"). Que la aplicación de ese límite legal no es absolutamente discrecional, pues dependerá de que las singulares circunstancias concurrentes presenten entidad bastante para encarnar las hipótesis que a tales efectos define el precepto legal de que se viene hablando. Y que, por lo acabado de afirmar, la aplicación de la concurrencia o no del límite legal a la revisión habrá de efectuarse de manera casuística y no de forma automática, teniendo en cuenta los específicos datos fácticos del asunto que sea objeto de enjuiciamiento.

Lo que en segundo lugar procede resaltar es la doctrina contenida en la sentencia de 13 de febrero de 2012 (RJ 2012, 3955) de esta Sala (casación 6884/2009) que, sobre los bienes jurídicos en juego en la institución de la revisión de los actos en la vía administrativa, reitera estas declaraciones de la anterior sentencia de 17 de enero de 2006 (RJ 2006, 2741) :

«La revisión de los actos administrativos firmes se sitúa entre dos exigencias contrapuestas: el principio de legalidad, que postula la posibilidad de revocar actos cuando se constata su ilegalidad, y el principio de seguridad jurídica, que trata de garantizar que una determinada situación jurídica que se presenta como consolidada no puede ser alterada en un futuro. El problema que se presenta en estos supuestos es satisfacer dos intereses que son difícilmente conciliables, y la solución no puede ser otra que entender que dichos fines no tienen un valor absoluto, siendo la única manera de compatibilizar estos derechos es arbitrando un sistema en el que se permita el ejercicio de ambos parece evidente que la decisión última sobre la procedencia o no de la aplicación del artículo 106 dependerá del caso concreto y de los bienes jurídicos en juego».

CUARTO

Las consideraciones que anteceden, aplicadas a las singulares circunstancias del concreto caso aquí enjuiciado, imponen apreciar y aplicar el límite de revisión que el mencionado artículo 106 de la Ley 30/1992 (RCL 1992, 2512, 2775 y RCL 1993, 246) con base en la equidad y el tiempo transcurrido.

En apoyo y desarrollo de lo anterior han de destacarse las siguientes circunstancias de hecho:

1.- El dilatado periodo de tiempo transcurrido entre el nombramiento del recurrente (2008) y la anulación del mismo (2014), suficiente para crear una situación familiar estable dependiente de sus ingresos como Guardia Civil. (...).

Y con base en tales circunstancias debe concluirse lo siguiente: (a) la finalidad principal de la institución de la revisión de oficio es salvaguardar la legalidad, dejando sin efecto situaciones jurídicas que puedan resultar contrarias a la misma; (b) esto último no resulta ya necesario porque el recurrente tiene acreditados unos estudios que, según la normativa vigente, son equivalentes a la titulación que es exigida para ser Guardia Civil; y (c) la importancia de los intereses personales y familiares que resultan afectados por la nulidad aquí combatida, ponderados en relación con lo que se ha dicho sobre la actual equivalencia que corresponde a sus estudios y sobre la trayectoria profesional acreditada, hace que la nulidad deba considerarse, por desproporcionada y no necesaria, contraria a la equidad.]

Cinquè.- Utilització en frau de llei de les facultats de revisió.

La vigent Llei 39/2015, de la mateixa manera que feia la precedent Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, regula dos procediments per declarar la nul·litat dels actes administratius que incorrin en nul·litat de ple dret: el

procediment de recurs administratiu i el procediment de revisió d'ofici. Ara bé, aquests dos procediments s'exclouen entre ells.

La revisió d'ofici no pot convertir-se en un instrument per intentar reobrir processos de nul·litat ja finalitzats, quan han caducat les accions per a interposar el recurs administratiu o el recurs jurisdiccional per la passivitat de les persones interessades. I és que, com ha declarat la jurisprudència en reiterades ocasions, no es pot pretendre que l'Administració revisi d'ofici un acte administratiu quan la pròpia persona interessada ha tingut molt temps per sol·licitar la revisió d'ofici i no ho ha fet, adoptant una conducta passiva. Entre d'altres resolucions judicials, es poden citar:

. La sentència del Tribunal Suprem de 20 de juliol de 2005 (la negreta és nostra):

[La posibilidad de solicitar la revisión de un acto nulo (...) no puede constituir una excusa para abrir ese nuevo período que posibilite el ejercicio de la acción del recurso administrativo o judicial de impugnación del mismo, ya caducada, cuando el administrado ha tenido sobrada oportunidad de intentarlo en el momento oportuno (...) el intentar hacerlo así contraviene sin duda la buena fe que ha de presidir el desarrollo de las relaciones jurídicas y la finalidad perseguida por el ordenamiento al establecer un sistema de recursos ordinarios sometidos a plazos taxativamente exigibles para postular tal anulación.]

. La sentència de 25 de març de 2013 (RJCA\2013\294) de l'Audiència Nacional (Sala del contenciós-administratiu, secció 8ª), que recull la doctrina del Tribunal Suprem sobre el particular en els següents termes: (la negreta és nostra):

[La Sentencia del Tribunal Supremo de 20 de julio de 2005 (RJ 2005, 9085) (ratificada luego en otra de 15 de octubre de 2012) se ha pronunciado sobre los límites de las facultades de revisión previstas en el art. 102 de la Ley 30/1992 (RCL 1992, 2512, 2775 y RCL 1993, 246) y en especial sobre aquellos casos en el que el administrado ha tenido "sobrada oportunidad" de intentarlo en el momento oportuno.

En ella el Alto Tribunal ha resuelto:

«Sin negar que el procedimiento de revisión de oficio de los actos administrativos, al igual que el sistema legal de recursos ordinarios, constituye un medio idóneo para revisar el contenido de dichos actos, la coexistencia de ambos procedimientos supone necesariamente la existencia de diferencias entre uno y otro. Desde el punto de vista de la temporaneidad, el ejercicio del recurso ordinario -sea ante la Administración, sea ante los Tribunales de lo Contencioso-Administrativo- está sometido a un plazo preclusivo; en cambio cabe instar la revisión de oficio de los actos administrativos incurridos en nulidad en cualquier momento, como prevé específicamente el artículo 102.1 de la Ley 30/92 (RCL 1992, 2512, 2775 y RCL 1993, 246), procediendo igualmente formular la oportuna demanda contenciosa contra la decisión que la Administración pueda adoptar respecto a la revisión instada, aunque ello no signifique que se haya abierto un nuevo plazo de impugnación frente al acto cuya revisión se había instado. Ahora bien: la posibilidad de solicitar la revisión de un acto nulo por la extraordinaria vía del artículo 102.1, no puede constituir una excusa para abrir ese nuevo período que posibilite el ejercicio de la acción del recurso administrativo o judicial de impugnación del mismo, ya caducada, cuando el administrado ha tenido sobrada oportunidad de intentarlo en el momento oportuno. Y precisamente a esta circunstancia se refiere el artículo 106 de la Ley de Procedimiento Administrativo Común (RCL 1958, 1258, 1469, 1504 y RCL 1959, 585) cuando condiciona el ejercicio de la acción de revisión del artículo 102 -aun en los casos de nulidad radical del artículo 62.1- a que no resulte contrario a la equidad, la buena fe, el derecho de los particulares u otras circunstancias similares».

. La sentència núm. 567/2018 de 12 juny (RJCA 2018\1137) del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó, Valladolid (Sala del contenciós-administratiu, secció 1ª) on es diu: (la negreta és nostra):

[La sentencia de esta Sala, sección segunda, de 17 de enero de 2006 (RJ 2006, 2741) sostiene en su fundamento jurídico cuarto que: "La revisión de los actos administrativos firmes se sitúa entre dos exigencias contrapuestas: el principio de legalidad, que postula la posibilidad de revocar actos cuando se constata su ilegalidad, y el principio de seguridad jurídica, que trata de garantizar que una determinada situación jurídica que se presenta como consolidada no pueda ser alterada en el futuro.

El problema que se presenta en estos supuestos es satisfacer dos intereses que son difícilmente conciliables, y la solución no puede ser otra que entender que dichos fines no tienen un valor absoluto. La única manera de compatibilizar estos derechos es arbitrando un sistema en el que se permita el ejercicio de ambos. De ahí que en la búsqueda del deseable equilibrio el ordenamiento jurídico sólo reconozca la revisión de los actos en concretos supuestos en que la legalidad se ve gravemente afectada y con respeto y observancia de determinadas garantías procedimentales en salvaguardia de la seguridad jurídica, y todo ello limitando en el tiempo el plazo para ejercer la acción, cuando los actos han creado derechos a favor de terceros".

E igualmente sostiene que ante la redacción del artículo 106 de la ley 30/1992 (RCL 1992, 2512), "parece evidente que la decisión última sobre la procedencia o no de la aplicación del art. 106 dependerá del caso concreto y de los bienes jurídicos en juego (...). Y recuerda que el Tribunal Supremo, entre otras, en las sentencias de 11 de mayo de 1981 (RJ 1981, 2039) , 7 de junio de 1982 y 7 de mayo de 1992 (RJ 1992, 10673), no ha dudado en dar prevalencia al principio de seguridad sobre el de legalidad.

En consecuencia, la existencia o no de estas circunstancias que prevé el artículo 106 de la ley 30/1992 (RCL 1992, 2512), y que suponen una excepción del principio general de inexistencia de plazo para solicitar la revisión de los actos nulos de pleno derecho, ha de ser examinada caso por caso.

Un análisis de la aplicación de dicho precepto por la jurisprudencia nos indica que en los casos analizados ha existido una pasividad en el ejercicio de la solicitud de revisión de los actos nulos por quienes podían hacerla durante un largo periodo de tiempo pese a tener conocimiento de los hechos que fundamentarían la causa de nulidad alegada].

Sisè.- Les persones que impugnen el conveni urbanístic van en contra dels seus propis actes.

La Junta de Compensació del Pla parcial d'ordenació del sector residencial "La Sinya de Martorell" va aprovar, per unanimitat (amb el vot favorable de ..., que actuava en nom propi i en representació de ...), el conveni urbanístic en l'Assemblea General celebrada el dia 17 de març de 2008. Ara, transcorreguts més d'onze anys i mig des de la data indicada, les mateixes persones que van votar favorablement l'aprovació del conveni l'impugnen i sol·liciten que es declari nul de ple dret.

Les persones que exerciten l'acció d'impugnació del conveni urbanístic van en contra de llurs propis actes, la qual cosa està prohibida expressament per la nostra legislació civil, en concret per l'article 111-8 de la Llei 29/2002, de 30 de desembre. Primera llei del Codi civil de Catalunya, on es determina:

[Actes propis

Ningú no pot fer valer un dret o una facultat que contradigui la conducta pròpia observada amb anterioritat si aquesta tenia una significació inequívoca de la qual deriven conseqüències jurídiques incompatibles amb la pretensió actual.]

El principi de què ningú no pot anar en contra dels seus propis actes és un principi troncal de l'ordenament jurídic, tal com va posar de manifest, ja fa bastants anys, el Tribunal Constitucional, quan en la seva Sentència núm. 27/1981 de 20 juliol (RTC 1981\27) va afirmar:

[La teoría de que «nadie puede ir contra sus propios actos» ha sido aceptada por la Jurisprudencia, al estimar que «lo fundamental que hay que proteger es la confianza, ya que el no hacerlo es atacar a la buena fe, que ciertamente, se basa en una coherencia de comportamiento en las relaciones humanas y negociales».

Setè.- Aplicació de l'article 110 de la Llei 39/2015.

L'article 110 de la llei 39/2015 estableix que no poden ser exercides les facultats de revisió de les disposicions i dels actes nuls quan per prescripció d'accions, pel temps transcorregut o per altres circumstàncies, el seu exercici resulti contrari a l'equitat, a la bona fe, al dret dels particulars o a les lleis. Els límits a la revisió continguts en aquest precepte concorren en la impugnació objecte d'informe, tal com s'ha exposat detalladament en els precedents apartats quart, cinquè i sisè.

Vuitè.- La sol·licitud de revisió d'ofici formulada no es basa en cap de les causes de nul·litat de ple dret de l'article 47.1 de la Llei 39/2015.

Els recurrents no invoquen expressament cap dels supòsits de nul·litat de ple dret enumerats per l'article 47.1 de la Llei 39/2015. Ni tan sols s'invoça el supòsit de nul·litat de ple dret recollit en la lletra

g) d'aquest precepte ("Qualsevol altre que s'estableixi expressament en una disposició amb rang de Llei"), perquè per bé que es fa referència a l'article 104 del Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme –article que no preveu la nul·litat de ple dret- i al Reial Decret Legislatiu 2/2008, de 20 de juny, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de sòl –sense citar cap article d'aquest text legal-, cap d'aquestes lleis estava vigent el dia 10 d'abril de 2008, data de signatura del conveni urbanístic impugnat.

Per tant, com la sol·licitud de revisió d'ofici formulada no es basa en cap de les causes de nul·litat de l'article 47.1 de la Llei 39/2015, l'òrgan competent d'aquesta Administració pot acordar motivadament la seva inadmissió a tràmit, sense necessitat de recavar dictamen de l'òrgan consultiu de la Comunitat Autònoma, tal com estableix l'article 106.3 de la mateixa Llei.

Novè.- Competència orgànica per resoldre la revisió d'ofici.

Com la revisió d'ofici s'exercita contra un conveni urbanístic aprovat per acord plenari, la seva resolució correspon també al ple de la Corporació.

Pel que fa al quòrum amb què s'ha d'adoptar l'acord plenari esmentat és el de majoria simple, perquè no ens trobem dintre de cap dels supòsits enumerats per l'article 47.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local on s'exigeix la majoria absoluta del nombre legal de membres de la Corporació per a l'adopció de l'acord, ni existeix tampoc cap Llei que prescrigui aquesta majoria reforçada.

Desè.- Termini per resoldre la revisió d'ofici.

El termini per resoldre la revisió d'ofici és de sis mesos, en virtut del que disposa l'article 106.5 de la Llei 39/2015. Com en el present expedient la sol·licitud de revisió d'ofici es va presentar en data 23 de novembre de 2019, el termini de sis mesos hauria d'haver finalitzat el dia 23 de maig de 2020.

No obstant, per Reial Decret 463/2020, de 14 de març, es va declarar l'estat de alarma per a la gestió de la situació de crisi sanitària ocasionada pel COVID-19. Aquest estat d'alarma fou prorrogat pel Reial Decret 476/2020, de 27 de març, pel Reial Decret 487/2020, de 10 d'abril, pel Reial Decret 492/2020, de 24 d'abril i pel Reial Decret 514/2020, de 8 de maig i pel Reial Decret 537/2020, de 22 de maig. Amb la darrera pròrroga l'estat d'alarma finalitzarà a les 00:00 hores del dia 7 de juny de 2020.

La Disposició addicional tercera del Reial Decret 463/2020 disposava:

[Disposició addicional tercera. Suspensió de plazos administrativos.

1. Se suspenden términos y se interrumpen los plazos para la tramitación de los procedimientos de las entidades del sector público. El cómputo de los plazos se reanuda en el momento en que pierda vigencia el presente real decreto o, en su caso, las prórrogas del mismo.

2. La suspensión de términos y la interrupción de plazos se aplicará a todo el sector público definido en la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas (...)]

No obstant, l'article 9 del Reial Decret 537/2020, de 22 de maig estableix:

[Artículo 9. Plazos administrativos suspendidos en virtud del Real Decreto 463/2020, de 14 de marzo.

Con efectos desde el 1 de junio de 2020, el cómputo de los plazos administrativos que hubieran sido suspendidos se reanuda, o se reiniciará, si así se hubiera previsto en una norma con rango de ley aprobada durante la vigencia del estado de alarma y sus prórrogas.

La Disposició derogatòria única del mateix Reial Decret, en el seu apartat 2, deroga, amb efectes d'1 de juny de 2020, la Disposició addicional tercera del Reial Decret 463/2020.

D'acord amb les disposicions transcrits, durant el període comprès entre el dia 14 de març i el dia 31 de maig de 2020, ambdós inclosos, han estat suspesos els terminis per a la tramitació de la present revisió d'ofici, que s'han reprès el dia 1 de juny de 2020. Per tant, el termini per resoldre la reclamació objecte d'informe expirarà el dia 12 d'agost de 2020.

CONCLUSIÓ: Es proposa al ple la no admissió a tràmit de la impugnació indirecta del conveni urbanístic objecte del present informe, la qual cosa impedeix entrar en el fons de l'assumpte, per bé que, amb caràcter cautelar, ens oposem al seu contingut material pel principi de conservació dels actes.

Aquest és l'informe que s'emet, sotmès a altre millor fonamentat en dret.]

En conseqüència, el ple adopta el següent acord:

Primer.- No admetre a tràmit la impugnació indirecta del conveni urbanístic subscrit en data 10 d'abril de 2008 entre l'Ajuntament de Martorell i la Junta de Compensació del Pla parcial d'ordenació del sector residencial "La Sínia de Martorell", formulada pels propietaris del sector ... i ..., mitjançant escrit presentat en data 23 de novembre de 2019 (escrit amb registre electrònic número 1945).

Segon.- Declarar que, malgrat que la no admissió a tràmit de la impugnació indirecta del conveni urbanístic esmentat impedeix entrar en el fons de l'assumpte, l'Ajuntament de Martorell, amb caràcter cautelar, s'hi oposa al contingut material de la impugnació indirecta pel principi de conservació dels actes.

Tercer.- Notificar aquest acord a ... i ..., així com a la Junta de Compensació del Pla parcial d'ordenació del sector residencial "La Sínia de Martorell".

4.- PROPOSTA D'EXERCICI D'UNA ACCIÓ ADMINISTRATIVA CONSISTENT EN UNA RECLAMACIÓ DE RESPONSABILITAT PATRIMONIAL AL MINISTERI DE JUSTÍCIA DERIVADA D'ERROR JUDICIAL (EXP. 1686/2018).

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=2879

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 00:47:59

Sotmesa a votació és aprovada per unanimitat dels assistents.

El cap de la secció d'urbanisme i el secretari de la Corporació han emès a l'ensens l'informe, incorporat a l'expedient que tot seguit es transcriu:

[Expediente 1686/2018

Informe sobre el ejercicio de una acción administrativa, consistente en una reclamación de responsabilidad patrimonial al Ministerio de Justicia derivada de error judicial, que se emite en cumplimiento de lo que prescribe el artículo 3.3. d) 2n. del Real Decreto 128/2018, de 16 de marzo, por el que se regula el régimen jurídico de los funcionarios de Administración Local con habilitación de carácter nacional.

Hechos

I.- ... interpuso recurso contencioso administrativo 423/2009 contra el acuerdo del Jurado de Expropiación de Cataluña, Sección de Barcelona, de 29 de mayo de 2009, por el que se confirmó el acuerdo del mismo órgano de 17 de febrero de 2009, que había fijado en un importe de 376.183,58 € el justiprecio de la finca expropiada por el Ayuntamiento de Martorell, situada en la carretera de Terrassa números 1, 3 y 5 de su término municipal. La Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, por sentencia núm. 736, de 26 de octubre de 2011, apreció la improcedencia de la valoración que había efectuado el Jurado, señalando que el justiprecio debería ser determinado en ejecución de sentencia, conforme a los pronunciamientos contenidos en el fundamento jurídico segundo de la referida resolución.

Contra esta sentencia el Ayuntamiento de Martorell interpuso recurso de casación núm. 6493/2011 que fue desestimado mediante sentencia de 20 de octubre de 2014 de la Sección Sexta de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Supremo.

Una vez devueltas las actuaciones a la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, se tramitó el correspondiente incidente de ejecución de sentencia, a los efectos de la determinación del justiprecio de acuerdo con los pronunciamientos contenidos en el fundamento jurídico segundo de la sentencia de la misma Sala de 26 de octubre de 2011. Con este objeto, un perito judicial, en fecha 8 de julio de 2015, a requerimiento de la Sala, emitió un dictamen en el que determinó la edificabilidad neta del polígono fiscal en el que se halla comprendida la finca expropiada y calculó el valor de esta en un importe de 1.139.454,87 euros, a lo que añadió 56.972,74 euros, en concepto de 5% de premio de afección.

Por auto de 13 de diciembre de 2017, la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña fijó el justiprecio de la expropiación, atendiendo a lo determinado en el referido dictamen pericial.

Recurrido dicho auto en recurso de reposición, interpuesto por la representación del Ayuntamiento de Martorell, la misma Sala desestimó el recurso por auto de 4 de abril de 2018.

Preparado recurso de casación contra los anteriores autos, por providencia de la Sección Primera de la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Supremo, de fecha 10 de diciembre de 2018, notificada el día 11 de diciembre de 2018, el recurso fue inadmitido a trámite al no apreciar la concurrencia de interés casacional del asunto.

II.- Previo acuerdo del pleno del Ayuntamiento de Martorell para el ejercicio de la acción para la declaración de error judicial, se interpuso la correspondiente demanda el día 11 de marzo de 2019 ante la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Supremo.

Con fecha 13 de mayo de 2020, la Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección Segunda, del Tribunal Supremo dictó la sentencia núm. 392/2020, cuyo fallo a continuación se transcribe.

“1.- Estimar la demanda de error judicial interpuesta por la representación procesal del Ayuntamiento de Martorell, respecto de los autos, de fecha 13 de diciembre de 2017 y 4 de abril de 2018, dictados por la Sección Segunda de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña en el incidente de ejecución de sentencia del recurso contencioso-administrativo 423/2009, sobre fijación de justiprecio en ejecución de la sentencia firme de la sentencia núm. 736, de 26 de octubre de 2011, por los que se fijó el justiprecio de la expropiación en la suma de 1.139.454,87 euros, más 56.972,74 euros, en concepto de 5% de premio de afección.

2.- Declarar el error judicial en que incurren los autos de la Sección Segunda de la Sala de lo Contencioso-administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, dictados en fecha 13 de diciembre de 2017, y 4 de abril de 2018, en ejecución de la sentencia núm. 736, de 26 de octubre de 2011, recaída en el recurso contencioso-administrativo 423/2009.

3.- No hacer imposición de las costas causadas en el presente procedimiento de error judicial.”

La mencionada sentencia se notificó a la representación procesal del Ayuntamiento de Martorell el día 14 de mayo de 2020.

III.- Según se acredita en el informe emitido por el tesorero de la Corporación, el justiprecio, incluido el premio de afección y los intereses de demora, que ha pagado este Ayuntamiento en el referido procedimiento expropiatorio es el que a continuación se desglosa:

. Primer pago de fecha 13/07/2009:

	€
Justiprecio	358.270,08
5% premio afección:	17.913,50
Intereses de demora artículo 48 LEF:	20.366,36
Total	396.549,94

. Segundo pago de fecha 15/01/2020:

	€
Justiprecio y premio de afección	+
Total intereses hasta 15/01/2020	304.580,20
Total	1.124.824,23

En definitiva, el importe total pagado en concepto de justiprecio, que incluye el principal y los intereses de demora, asciende a 1.521.374,17 euros.

IV.- A su vez, la errónea fijación del importe del justiprecio en el incidente de ejecución de sentencia, obligó a este Ayuntamiento a ejercer, en defensa de sus derechos, las siguientes acciones judiciales:

. Recurso de reposición contra el auto de 13 de diciembre de 2017 de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña por el que se fijaba el importe del justiprecio.

. Recurso de casación contra el auto mencionado anteriormente y contra el auto de 4 de abril de 2018 del mismo órgano judicial que desestimaba el recurso de reposición.

. Reclamación para que se declarase error judicial interpuesta ante la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Supremo.

Los honorarios de la defensa jurídica y la representación procesal de este Ayuntamiento en las acciones judiciales descritas, según el informe del tesorero municipal, ascienden a: 19.914,23 euros.

V.- El precio justo de la expropiación se debería haber fijado de conformidad con lo prescrito por el fundamento de derecho segundo de la sentencia núm. 736, de 26 de octubre de 2011, dictada por la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, donde se decía literalmente:

“Por ello, si bien procede estimar la pretensión principal de la demanda, esto es, que se aplique en la valoración una edificabilidad neta y no la bruta, no podemos estimar la pretensión de fijar como justiprecio el postulado por la parte, sino deferir su importe final a la fase de ejecución de sentencia, fase en la cual el perito judicial deberá calcular la edificabilidad neta del polígono fiscal en que a efectos catastrales se ubica la finca, con expresión de m²t/m²s, y en base a un techo total de 240.487 m², y dividido por la superficie que resulte de extraer, de la total del polígono, esto es, 254.623 m², la correspondiente a superficie no susceptible de apropiación privada, esto es vialidad, parques y jardines, espacios libres públicos y equipamientos públicos. El perito deberá partir de tales datos del polígono al no haber sido discutidos por la recurrente.

Una vez determinada la edificabilidad neta, y puesto que el resto de parámetros de la resolución del Jurat no han sido cuestionados, deberán estos mantenerse, y así, se obtendrá el justiprecio utilizando la misma fórmula del Jurat (página 5 in fine de la resolución), esto es multiplicando la edificabilidad en expresión de m²t/m²s que obtenga el perito, por la superficie de 368 m² y el valor de 1,048,03 euros/m²t, a cuyo resultado deberá extraerse el importe de 6.000 euros por gastos de derribo y adicionarse el 5% del premio de afección”.

Según el informe emitido por el arquitecto municipal, aplicando los parámetros fijados en dicha sentencia **resulta un justiprecio, incluido el premio de afección, de 637.584,48 €**

La diferencia entre el justiprecio pagado por el Ayuntamiento (1.521.374,17 euros) y el justiprecio que debiera haber pagado si se hubiese calculado correctamente en el incidente de ejecución de sentencia (637.584,48 euros) es de 883.789,69 euros. A esta última cifra hay que sumarle los honorarios de los letrados y procuradores descritos en el apartado IV (19.914,23 euros) arrojando un saldo total de 903.703,92 euros, que es la cuantía indebidamente pagada por esta Corporación por culpa del error judicial sufrido.

Fundamentos de derecho

Primero.- Regulación de la responsabilidad patrimonial de las administraciones públicas.

La responsabilidad patrimonial de las administraciones públicas está regulada en los artículos 32 a 37 de la Ley 40/2015, de régimen jurídico del sector público, de los que se transcriben los siguientes preceptos (la negrita es nuestra):

“Artículo 32. Principios de la responsabilidad.

1. Los particulares tendrán derecho a ser indemnizados por las Administraciones Públicas correspondientes, de toda lesión que sufran en cualquiera de sus bienes y derechos, siempre que la lesión sea consecuencia del funcionamiento normal o anormal de los servicios públicos salvo en los casos de fuerza mayor o de daños que el particular tenga el deber jurídico de soportar de acuerdo con la Ley.

La anulación en vía administrativa o por el orden jurisdiccional contencioso administrativo de los actos

o disposiciones administrativas no presupone, por sí misma, derecho a la indemnización.

2. En todo caso, el daño alegado habrá de ser efectivo, evaluable económicamente e individualizado con relación a una persona o grupo de personas.

(...)

7. La responsabilidad patrimonial del Estado por el funcionamiento de la Administración de Justicia se regirá por la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial.(...)"

"Artículo 34. Indemnización.

1. Sólo serán indemnizables las lesiones producidas al particular provenientes de daños que éste no tenga el deber jurídico de soportar de acuerdo con la Ley. No serán indemnizables los daños que se deriven de hechos o circunstancias que no se hubiesen podido prever o evitar según el estado de los conocimientos de la ciencia o de la técnica existentes en el momento de producción de aquéllos, todo ello sin perjuicio de las prestaciones asistenciales o económicas que las leyes puedan establecer para estos casos.

En los casos de responsabilidad patrimonial a los que se refiere los apartados 4 y 5 del artículo 32, serán indemnizables los daños producidos en el plazo de los cinco años anteriores a la fecha de la publicación de la sentencia que declare la inconstitucionalidad de la norma con rango de ley o el carácter de norma contraria al Derecho de la Unión Europea, salvo que la sentencia disponga otra cosa.

2. La indemnización se calculará con arreglo a los criterios de valoración establecidos en la legislación fiscal, de expropiación forzosa y demás normas aplicables, ponderándose, en su caso, las valoraciones predominantes en el mercado. En los casos de muerte o lesiones corporales se podrá tomar como referencia la valoración incluida en los baremos de la normativa vigente en materia de Seguros obligatorios y de la Seguridad Social.

3. La cuantía de la indemnización se calculará con referencia al día en que la lesión efectivamente se produjo, sin perjuicio de su actualización a la fecha en que se ponga fin al procedimiento de responsabilidad con arreglo al Índice de Garantía de la Competitividad, fijado por el Instituto Nacional de Estadística, y de los intereses que procedan por demora en el pago de la indemnización fijada, los cuales se exigirán con arreglo a lo establecido en la Ley 47/2003, de 26 de noviembre, General Presupuestaria, o, en su caso, a las normas presupuestarias de las Comunidades Autónomas.

4. La indemnización procedente podrá sustituirse por una compensación en especie o ser abonada mediante pagos periódicos, cuando resulte más adecuado para lograr la reparación debida y convenga al interés público, siempre que exista acuerdo con el interesado."

A su vez, el artículo 67 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas determina:

"Artículo 67. Solicitudes de iniciación en los procedimientos de responsabilidad patrimonial.

1. Los interesados sólo podrán solicitar el inicio de un procedimiento de responsabilidad patrimonial, cuando no haya prescrito su derecho a reclamar. El derecho a reclamar prescribirá al año de producido el hecho o el acto que motive la indemnización o se manifieste su efecto lesivo. En caso de daños de carácter físico o psíquico a las personas, el plazo empezará a computarse desde la curación o la determinación del alcance de las secuelas.

En los casos en que proceda reconocer derecho a indemnización por anulación en vía administrativa o contencioso-administrativa de un acto o disposición de carácter general, el derecho a reclamar prescribirá al año de haberse notificado la resolución administrativa o la sentencia definitiva.

En los casos de responsabilidad patrimonial a que se refiere el artículo 32, apartados 4 y 5, de la Ley de Régimen Jurídico del Sector Público, el derecho a reclamar prescribirá al año de la publicación en el «Boletín Oficial del Estado» o en el «Diario Oficial de la Unión Europea», según el caso, de la sentencia que declare la inconstitucionalidad de la norma o su carácter contrario al Derecho de la Unión Europea.

2. Además de lo previsto en el artículo 66, en la solicitud que realicen los interesados se deberán especificar las lesiones producidas, la presunta relación de causalidad entre éstas y el funcionamiento del servicio público, la evaluación económica de la responsabilidad patrimonial, si fuera posible, y el momento en que la lesión efectivamente se produjo, e irá acompañada de cuantas alegaciones, documentos e informaciones se estimen oportunos y de la proposición de prueba, concretando los

medios de que pretenda valerse el reclamante.”

Segundo.- Regulación de la responsabilidad patrimonial del Estado por el funcionamiento de la Administración de Justicia.

Los artículos 292 y 293 de la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial establecen:

“Artículo 292.

1. Los daños causados en cualesquiera bienes o derechos por error judicial, así como los que sean consecuencia del funcionamiento anormal de la Administración de Justicia, darán a todos los perjudicados derecho a una indemnización a cargo del estado, salvo en los casos de fuerza mayor, con arreglo a lo dispuesto en este Título.

2. En todo caso, el daño alegado habrá de ser efectivo, evaluable económicamente e individualizado con relación a una persona o grupo de personas.

3. La mera revocación o anulación de las resoluciones judiciales no presupone por sí sola derecho a indemnización.

Artículo 293.

1. La reclamación de indemnización por causa de error deberá ir precedida de una decisión judicial que expresamente lo reconozca. Esta previa decisión podrá resultar directamente de una sentencia dictada en virtud de recurso de revisión. En cualquier otro caso distinto de éste se aplicaran las reglas siguientes:

a) La acción judicial para el reconocimiento del error deberá instarse inexcusablemente en el plazo de tres meses, a partir del día en que pudo ejercitarse.

b) La pretensión de declaración del error se deducirá ante la Sala del Tribunal Supremo correspondiente al mismo orden jurisdiccional que el órgano a quien se imputa el error, y si éste se atribuyese a una Sala o Sección del Tribunal Supremo la competencia corresponderá a la Sala que se establece en el artículo 61. Cuando se trate de órganos de la jurisdicción militar, la competencia corresponderá a la Sala Quinta de lo Militar del Tribunal Supremo.

c) El procedimiento para sustanciar la pretensión será el propio del recurso de revisión en materia civil, siendo partes, en todo caso, el Ministerio Fiscal y la Administración del Estado.

d) El Tribunal dictara sentencia definitiva, sin ulterior recurso, en el plazo de quince días, con informe previo del órgano jurisdiccional a quien se atribuye el error.

e) Si el error no fuera apreciado se impondrán las costas al peticionario.

f) No procederá la declaración de error contra la resolución judicial a la que se impute mientras no se hubieren agotado previamente los recursos previstos en el ordenamiento.

g) La mera solicitud de declaración del error no impedirá la ejecución de la resolución judicial a la que aquél se impute.

2. Tanto en el supuesto de error judicial declarado como en el de daño causado por el anormal funcionamiento de la Administración de Justicia, el interesado dirigirá su petición indemnizatoria directamente al Ministerio de Justicia, tramitándose la misma con arreglo a las normas reguladoras de la responsabilidad patrimonial del estado. Contra la resolución cabrá recurso contencioso-administrativo. El derecho a reclamar la indemnización prescribirá al año, a partir del día en que pudo ejercitarse.”

Como se ha expuesto anteriormente, ya se ha dictado una resolución judicial que reconoce expresamente que se cometió un error judicial en los autos de la Sección Segunda de la Sala de lo Contencioso-administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, dictados en fecha 13 de diciembre de 2017, y 4 de abril de 2018, en ejecución de la sentencia núm. 736, de 26 de octubre de 2011, recaída en el recurso contencioso-administrativo 423/2009. Por lo tanto, llegados a este punto es procedente formular la correspondiente petición indemnizatoria directamente al Ministerio de Justicia, tramitándose la misma con arreglo a las normas reguladoras de la responsabilidad patrimonial del Estado.

Tercero.- Cumplimiento de los requisitos legales para reclamar la responsabilidad patrimonial al Ministerio de Justicia.

Se cumplen todos los requisitos legales para reclamar la responsabilidad patrimonial al Ministerio de Justicia por cuanto:

1º. Como consecuencia de un error judicial declarado y reconocido expresamente por una resolución

judicial del Tribunal Supremo, este Ayuntamiento ha sufrido una gravísima lesión patrimonial (ha debido pagar un justiprecio por una expropiación por un importe muchísimo más elevado que el que le hubiera correspondido si en el trámite de ejecución de sentencia se hubiera calculado correctamente de acuerdo con las bases fijadas en la propia sentencia).

2º. El Ayuntamiento de Martorell no tiene ningún deber jurídico de soportar de acuerdo con la Ley el daño experimentado.

3º. El daño sufrido es efectivo, evaluable económicamente e individualizado con relación a una persona jurídico-pública –Ayuntamiento de Martorell.

Cuarto.- Plazo para reclamar la indemnización.

Tal como prevé el artículo 293.2 de la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial, el derecho a reclamar la indemnización prescribirá al año, a partir del día en que pudo ejercitarse. Como la sentencia que declara y reconoce el error judicial se notificó a la representación procesal de esta Administración el día 14 de mayo de 2020, el plazo para reclamar la indemnización, en principio, debería finalizar el 14 de mayo de 2021.

No obstante, la Disposición adicional cuarta del Real Decreto 463/2020, de 14 de marzo, por el cual se declara el estado de alarma para la gestión de la situación de crisis sanitaria ocasionada por el COVID-19 dispuso:

[Disposición adicional cuarta. Suspensión de plazos de prescripción y caducidad.

Los plazos de prescripción y caducidad de cualesquiera acciones y derechos quedarán suspendidos durante el plazo de vigencia del estado de alarma y, en su caso, de las prórrogas que se adoptaren.]

Hasta la fecha, el estado de alarma ha sido objeto de diversas prórrogas: Real Decreto 476/2020, de 27 de marzo, Real Decreto 487/2020, de 10 de abril, Real Decreto 492/2020, de 24 de abril, Real Decreto 514/2020, de 8 de mayo y Real Decreto 537/2020, de 22 de mayo.

Y el artículo 10 del Real Decreto 537/2020, de 22 de mayo establece:

[Artículo 10. Plazos de prescripción y caducidad de derechos y acciones suspendidos en virtud del Real Decreto 463/2020, de 14 de marzo.

Con efectos desde el 4 de junio de 2020, se alzarán la suspensión de los plazos de prescripción y caducidad de derechos y acciones.]

Como la suspensión de los plazos de prescripción de derechos y acciones se alzarán el día 4 de junio de 2020, el derecho a formular la citada reclamación finalizará el día 4 de junio de 2021.

Quinto.- Competencia orgánica para el ejercicio de la acción administrativa.

De conformidad con el artículo 3.4 del Reglamento de la Ley de Expropiación Forzosa, cuando expropie el municipio corresponde al Ayuntamiento en pleno adoptar los acuerdos en materia de expropiación que conforme a la Ley o a este Reglamento puedan ser recorridos en vía administrativa o contenciosa.

Como la expropiación forzosa es una competencia plenaria, corresponde al pleno ejercer la acción administrativa examinada en este informe, de conformidad con lo que establece el artículo 22.2 j) de la Ley 7/1985, de 2 de abril, reguladora de las bases del régimen local. Este acuerdo se puede adoptar por mayoría simple, porque no se encuentra dentro de los supuestos en que el artículo 47.2 de la Ley 7/1985, exige el voto favorable de la mayoría absoluta del número legal de miembros de la Corporación.

Conclusión: Se informa favorablemente el ejercicio de una acción administrativa consistente en una reclamación de responsabilidad patrimonial al Ministerio de Justicia derivada de error judicial. El plazo para ejercer dicha acción finalizará el día 4 de junio de 2021.

No obstante, la Corporación acordará lo que estime oportuno.]

En consecuencia, el ple adopta el següent acord:

Primer.- Exercir l'acció administrativa consistent en la presentació davant del Ministeri de Justícia d'una reclamació de responsabilitat patrimonial, per tal que l'Ajuntament de Martorell pugui rescabalar-se dels danys i perjudicis soferts per l'error judicial comès per les interlocutòries, de dates 13 de desembre de 2017 i 4 d'abril de 2018, dictades per la Secció Segona de la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en l'incident d'execució de sentència del recurs contenciós-administratiu 423/2009, sobre fixació de preu just en execució de la sentència ferma núm. 736, de 26 d'octubre de 2011 recaiguda en el recurs contenciós-administratiu 423/2009,

mitjançant les quals es va fixar el preu just de l'expropiació en la suma d'1.139.454,87 euros, més 56.972,74 euros, en concepte de 5% de premi d'afecció.

Segon.- Facultar l'alcalde, tan àmpliament com en dret sigui menester, per a la signatura dels documents necessaris per a l'execució i desplaçament del present acord.

5.- MOCIÓN DEL GRUPO MUNICIPAL DE CIUDADANS (CS) DE MARTORELL CONTRA LA INTERVENCIÓN DE LOS AHORROS DE LOS AYUNTAMIENTOS POR PARTE DEL GOBIERNO DE ESPAÑA.

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=4420

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 01:13:40

Es retira la moció.

6.- MOCIÓ QUE PRESENTEN ELS GRUPS MUNICIPALS QUELA SUBSCRIUEN PER EXIGIR A LA GENERALITAT L'ABONAMENT DEL DEUTE PENDENT DE LES ESCOLES BRESSOL.

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=4470

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 01:14:30

Sotmesa a votació és aprovada per unanimitat dels assistents.

El passat 7 de febrer de 2019, el Tribunal Suprem va rebutjar el recurs de cassació interposat per la Generalitat de Catalunya contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que obligava al govern de la Generalitat a reconèixer un deute cap a més d'una trentena d'ajuntaments catalans, on viuen gairebé 2 milions de persones, en concepte de sosteniment i finançament de les escoles bressol de titularitat municipal.

Aquests ajuntaments i tots els que gestionem llars d'infants municipals vam haver d'assumir, amb grans esforços en anys de restriccions pressupostàries molt acusades, el sosteniment del servei d'escoles bressol a partir del curs 2012-13, quan el govern de la Generalitat va deixar de complir amb les obligacions pressupostàries de finançament del sosteniment i funcionament de les llars d'infants.

La mencionada sentència ha esdevingut ara ferma i, per tant, d'obligat compliment, i suposa un implícit reconeixement de l'educació 0-3 anys com a etapa educativa essencial, a més del reconeixement de la responsabilitat de finançament sobre aquesta etapa que li pertoca fer al Govern de la Generalitat.

Una sentència que reconeix als municipis el dret a percebre la suma de 1.300€ per alumne en relació als cursos 2012-13, 2013-2014 i 2014-2015, i que suma el total d'uns 14 milions d'euros.

En el cas de Martorell, la Generalitat havia de pagar 1.977.300 euros, que corresponen als cursos 2012-2013, 2013-2014, 2014-2015, 2015-2016, 2016-2017 i 2017-2018

Tenint en compte que la Diputació de Barcelona va fer aportacions assumint part de les aportacions que feia la Generalitat pels mateixos cursos per un import de 942.719'99 euros, la diferència a reclamar per part de l'Ajuntament de Martorell a la Generalitat de Catalunya seria, en tot cas, de 1.034.580'01 euros.

Restant, però, pendents de càlcul i reclamació les aportacions no fetes per la Generalitat de Catalunya i no assumides parcialment per la Diputació de Barcelona corresponents als cursos 2018-2019 i 2019-2020

L'Ajuntament de Martorell en data 12 de Gener de 2018 va presentar un escrit adreçat al Secretari General d'Ensenyament de la Generalitat, amb registre de sortida 2018-S-RC-130, i amb registre d'entrada al Departament d'Ensenyament 0200/578/2018, en la qual es posava de manifest la

resolució judicial del TSJC i la voluntat de l'Ajuntament de Martorell d'iniciar els tràmits per a la reclamació de la compensació corresponent al precedent sentat per les resolucions judicials.

A l'escrit esmentat s'acompanyava Informe sobre el sosteniment del funcionament dels centres docents municipals d'ensenyament infantil de 1r. Cicle de Martorell des del curs escolar 2012-2013 fins el curs escolar 2017-2018, on es detallava per cursos el nombre d'alumnes, l'import de l'aportació no realitzada per la Generalitat, l'aportació realitzada per la DIBA i la diferència suportada per l'Ajuntament.

En data 27 de Febrer de 2018, amb registre de sortida del Departament d'Ensenyament 0200/4030/2018 i amb registre d'entrada 2018-E-RC-2153, arriba un escrit signat pel Director General de Centres Públics del Departament d'Ensenyament responen la reclamació de data 12 de Gener, en el qual diu textualment :

“La Generalitat exhaurirà totes les vies judicials per defensar els drets i les obligacions d'acord amb la normativa vigent i, en cas que la sentència sigui desestimària s'abordarà de manera conjunta i a nivell general per a tots els municipis de Catalunya que han estat implicats, independentment que hagin iniciat o no els tràmits per a la reclamació de la compensació corresponent a aquest concepte”

L'educació és competència de la Generalitat i ha d'assumir la seva part de responsabilitat. Des del Departament d'Ensenyament intenten justificar el seu impagament i manca de paraula davant els municipis, al·legant que no tenen fons per assumir-ho.

Cal destacar, en aquest sentit, l'enorme esforç fet pels ajuntaments, per fer front a aquest deute, i protegir les escoles bressols municipals públiques del seu tancament, que hagués comportat una desigualtat educativa respecte aquelles famílies més vulnerables dels municipis que no es poden permetre una educació privada. Així, l'anul·lació de l'aportació econòmica dels darrers Governos de la Generalitat al sosteniment de les escoles bressol, ha estat una de les decisions més contraproductives per preservar el dret a l'educació, la igualtat d'oportunitats, la convivència i la diversitat en els municipis.

La relació convenial entre la Generalitat i els ajuntaments es va trencar al curs 2012-2013 quan la Generalitat va deixar de complir amb les previsions pressupostàries de la institució passant a ser els ajuntaments, amb l'ajut de les famílies, qui estan suportant el sosteniment del servei d'escoles bressol municipals.

El Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 5/2004 que a través d'una iniciativa legislativa popular creava 30.000 noves places d'Escola Bressol de titularitat pública. Aquesta llei tenia la intenció de fer un primer pas cap a una oferta pública ajustada a la demanda real i reforçar la idea que l'educació en la petita infància, entre el naixement i els 3 anys era clau pel bon desenvolupament de les persones.

A la pròpia Llei d'Educació es reconeixia les escoles bressol o llars d'infants com a part de l'educació infantil amb un objectiu molt clar :

“...L'educació infantil té com a objectiu el desenvolupament global de les capacitats dels infants durant els primers anys de vida, a l'inici del procés d'aprenentatge, i ha de prevenir i compensar els efectes discriminadors de les desigualtats d'origen social, econòmic o cultural...L'etapa d'educació infantil consta de dos cicles: el primer, primera infància, comprèn entre els zero i els tres anys d'edat; el segon, primer ensenyament, comprèn entre els tres i els sis anys d'edat... Durant l'educació infantil s'ha d'assegurar la detecció precoç de les necessitats educatives específiques i de les manifestacions evolutives que puguin indicar un risc de trastorn dels alumnes, que han de rebre una atenció ajustada a llurs característiques singulars....” (Article 56).

En data 20 de Maig de 2020, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha decretat com a ferma la sentència del 20 de Desembre de 2017.

En conseqüència el ple adopta el següent acord:

Primer.- Celebrar la resolució judicial que reconeix el dret dels ajuntaments catalans al cofinançament de les llars d'infants municipals, amb un import de 1300 €/alumne/curs.

Segon.- D'acord amb l'escrit esmentat del Secretari General d'Ensenyament, un cop la sentència ha esdevingut decretada ferma, reclamar a la Generalitat de Catalunya els imports del deute contret i pendent d'abonar per la gestió del servei de les llars d'infants del municipi corresponents al cursos 2012-2013, 2013-2014, 2014-2015, 2015-2016, 2016-2017 i 2017-2018.

Tercer.- Calcular i, posteriorment, iniciar la tramitació de la reclamació al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de les subvencions no satisfetes dels cursos 2018-2019 i 2019-2020.

Quart.- Reiterar la demanda al Govern de la Generalitat d'elaboració d'una nova proposta de corresponsabilització de costos i de sosteniment, i de places per a infants de 0 a 3 anys en llars d'infants de titularitat municipal, per al proper curs, que inclogui el compliment de la Llei 5/2004, del 9 de juliol, de creació de llars d'infants de qualitat, i la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, el principi de suficiència financera i la subvenció de llars d'infants d'iniciativa social.

Cinquè.- Donar trasllat d'aquest acord al Departament d'Ensenyament de la Generalitat, al Parlament de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis i a la Federació de Municipis de Catalunya .

7.- MOCIÓ QUE PRESENTEN ELS GRUPS MUNICIPALS QUE LA SUBSCRIUEN PER LA RECUPERACIÓ ECONÒMICA DES DE LA PROXIMITAT.

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=6729

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 01:52:09

Sotmesa a votació és aprovada per unanimitat dels assistents.

L'emergència generada per la COVID-19 afecta a tota la nostra societat de forma estructural. Per aquest motiu, bcq bc mrcq jcq d qrsagn q gbcq bc j_ qnacr_r ag d q%qr_l cl r nprmrqrcq ncp_ dnt r_p j_ pascncp_ag en els propers mesos i anys.

En l'àmbit dels ens locals, s'ha consensuat un decàleg amb més de 55 mesures que abasta pràcticament tots els àmbits osc cl q f_l bc ncpk crpc cl dra_pj%l bck l' de la crisi sanitària de la COVID-19.

?j k _pec bc k cqspcq k _aprcant ° k qscq gbc bcaggnl q bc d_l l_k cl r osc bcnccl cl bc j_ Sl g' Europea, els municipis estem convençuts que les polítiques de proximitat seran deciqd cq ncp_ dnt r_p sl _ pascncp_ag p' nq_ r_l r bcq bc j_ tccq_l r qmag ank bcq bc j%ant ° k q_ Cl _oscqr qcl rg* cj d_l l_k cl r cspmcsc* dcvq gdx_p cq m' harsq b%l bcsr_k cl r gb%jrcq k cqspcq k _aprcant ° k qscq ant rj' sgl r_k ` Óa aquesta finalitat.

Rrr g_y* j_ npx cp k cqs_ osc q%_ spg bc npl bpc ncp_ d_ ggp_ oscqr_ pascncp_ag de manera efectiva, i des de baix a dalt, es que les administracions locals puguin prendre decisions jurídiques i econòmiques en el marc de les seves competències. Nrbcp bgnm_p bc d_l l_k cl r* bc jpsdgr_r* dcvq gdx_p j_ pcej_ bc bcqncq_ gj%qr ` ggr npxqsnmr_r_ * ant lsl r_k cl r_k ` k cqspcq ncp_ j_ ant r_ ar_ag n_ ` ja_ gbc ncpant j ncpn_r bc j%bk d grr_ag jma_j` cl cagp` a la societat. Des de l'í k` g jma_j cq nrbcl g_ nsjq_p d_ ggr_ cq bc nrvk_ g_r* cl v_pv_l r sl_ qnacr_r osc l cacqg_ k Óq osc k_g_oscqr_ d rcpcl ag pública conjuntament amb l'impuls del propi teixit social i de les empreses.

Considerant que els ens locals son els qui millor hal ank njcp cq m' harsq bc j_ jicgb%qr ` ggr d_l acp_* cq lscr osc nsesg bgnm_pbcjq qcsq nprmg pascncp, Gcjq osgl mf_ ed_ ecl cp_r qsncl t g m rnk_l cl r_ f_l bc nrbcp bgnm_p r_k ` Ó de mesures econòmiques que garanteixin que els projectes de rascncp_ag cq nrbpl g_ nsjq_p_ mrr cj n_ l_ ncp_r_j osc a_n agr_bí es quedi enrer independentment del municipi on viu.

Des del Govern de l'Estat s'ha pres alguna iniciativa en aquest sentit per a poder disposar d'una petita part del superàvit, i s'ha k_l gqr_r j_ tmsl r_r bc qcesp cl _oscqr_ j_l g_* ncp` cl q a_j k Óq acjcp_r ncp l mcposc j_ qgs_ag es deteriori encara més.

En conseqüència el ple adopta el següent acord:

Primer.- Modificar la Llei Orgànica 2/2012 d'estabilitat pressupostaria i eqr` ggr d_l acp_ J_ k raga_ag ha de permetre que els Ajuntaments puguin disposar de la totalitat del superàvit generat l'any 2019 i els romanents dels anys anteriors.

Segon.- Demanar al Govern de l'Estat Espanyol abordar definitivament les actuacions necessàries per una reforma del finançament del món local. Així com suspendre els actuals plans econòmics financers vigents per tal de poder atendre les necessitats esdevingudes.

Tercer.- Flexibilitzar la regla de despesa i l'estabilitat pressupostari, ? k Óq* _oscjjq ?tsl r_k cl rq osc f_l b%njga_p mcqresq _njga_l r nj_l q b%lsqr_k cl r caml ° k qaq* d_l acq mbc q_l ch_k cl r* f_l bc nmbcp_aacbdg _jpsdg_r gdu_l l_k cl r k cl r c bspj_ qgs_ag de crisi.

Quart.- Flexibilitzar les mesures de contractació n. `jga* ncp bmr_p bc k _hmp_egg_r ga_n_ag_r ncp k nsjq_pjqc k cqspcq bc p_arg_ag qmagrcam ° k q, A_j_r_k `Ódcvg_jjx_pj_ ecqrg gaml rp_ar_ag de personal dels ens locals, amb mesures per facilitar les jubilacions anticipades que facilitg l nt cq anl rp_ar_ag q * rcl g_r cl ank nrc osc cl a_p cq t qcl r j_ R_v_ bc pnmqag b%dcarsq osc jk g_j nmqg jc anl rp_ar_ag bc ncpml_j n. `jga* cl qcampq l cacq q ncp qml r_pj_ p_arg_ag.

Cinquè.- Proposar que el Govern de l'Estat posi a disposició dels ajuntaments un primer fon econòmic de 5000 milions d'euros, d'acord amb la proposta negociada de la FEMP, amb caràcter no reemborsable.

Sisè.- Demanar al Govern de la Generalitat que adapti els Pressupostos recentment aprovats, establint un nou Fons Català amb un augment de 200 milions d'euros per la reconstrucció social i econòmica que permeti integrar tots els ajuts i crèdits extraordinaris públics, per tal d'adequar-los a la nova etapa que engeguem enmig d'aquesta triple emergència sanitària, social i econòmica. Aquest nou Fons ha d'ordenar i donar coherència a les polítiques dels ens locals que necessiten més capacitat de gestió i recursos.

Setè.- Demanar la reforma integral de la Llei de Bases de Règim Local i la Llei d'Hisendes Locals amb l'objectiu d'augmentar l'autonomia local.

Vuitè.- Osc j%l q_ jk g_ag ncp _j_ bcqrq_ag bcjq pascpnaq nrmq qsgosc q%_ed bc bcqrq_p_ bcqncqg gnmparcq t g asj_r _j_ pascncp_ag socioeconòmica dels nostres municipis i de la nostra societat.

Novè.- Traslladar aquests acords a la mesa del Congrés dels Diputats, a la mesa del Senat, a la Generalitat de Catalunya, i a les entitats municipalistes.

B) ACTIVITAT DE CONTROL

8.- DACIÓ DE COMPTE DE LES RESOLUCIONS DE L'ALCALDIA DEL MES DE MAIG DE 2020.

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=7973

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 02:12:53

Es dona compte.

9.- INTERPEL·LACIONS.

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=8138

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 02:15:38

No n'hi ha.

10.- PREGUNTES.

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=8145

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 02:15:45

11.- PRECS.

Intervencions:

https://sesiones.actadigital.com/SP_CAT_BARP0811300C0/SP_CAT_BARP0811300C0.PLENOS.2020061501?ts=11039

HASH del video:"eSy3peANUniGLbn7+vSRFM+rtml/gZZxfx7bV7TnvYI=" inicio en: 03:03:59

== I no havent-hi altres assumptes a tractar, **el senyor President declara finalitzada la sessió, que s'alça a les 23:18 hores**, de la qual s'estén la present acta, i jo com a Secretari, en DONO FE.